ఈగ తేనెటీగ

లేజీ

కల్పనకి తల నొప్పిగా వుంది. అది ఫిజిక్స్ పీరియడ్‌లో మరింత ఎక్కువయింది. ఆఖరి పీరియడ్ ఫిజిక్సేమిటి అని తిట్టుకుంది. బి. యెస్సీలో చేరినందుకు విచారపడింది కూడా! వాచీ చూసుకుంది. నాలుగున్నర. ఇంకా అరగంట ఏడ్వాలి. లెక్చరర్ చెబుతున్నది చెవుల దాకా పోవడం లేదు. సుమలత, శిరీష భావన కేసి చూసింది. వాళ్లు నవ్వు ముఖాలతో వింటున్నారు. కల్పనకి అది మరీ కసనిపించింది. శిరీషని గిల్లిందికూడా!

గంట మ్రోగింది. పీడ విరగడైందనుకుంది. వ్యానిటీ బాగ్‌నుంచి మాత్ర తీసుకుని, క్యాంటీన్‌కి వెళ్ళింది. గరంచాయ్‌తో బాటు చాక్లెట్లు కూడ తింది. బస్‌స్టాప్ కాలేజీ ఎదురుగా లేదు. ప్రక్క సందు నుంచి మెయిన్‌రోడ్ ఎక్కాలి. గేటు దాటగానే ఆటో కనపడింది. కల్పన ఎక్కి కూర్చుంది అంతదూరం ఎవరు నడస్తారు? కల్పన దగ్గర పదిహేను రూపాయలు దాకా వున్నాయి. గైడ్ కొందామని అనుకుంది. స్టోర్స్ మూడో అంతస్థులో వుంది. అక్కడదాకా పోడానికి బద్ధకం వేసింది. రేపు కొనుక్కుందామనుకుంది.

గుమ్మంలో ఆగింది ఆటో. ఆరు రూపాయలు చెల్లించింది. నాగలక్ష్మి వరండా వూడుస్తోంది. మాతంగరావు రాకింగ్‌చైర్‌లో చుట్టలు చుట్టుకుంటున్నాడు.

"అరమైలు పైనలతో పోయేదానికి ఆటో ఎందుకే?" నాగలక్ష్మికి ఖర్చులంటే యిష్టముండదు.

"ఎంతకీ బస్సు రాలేదు" (ఓ అబద్ధం)

"కాస్సేపు ఆగకూడదూ"? (ఓ నిష్ఠూరం)

"తలనొప్పిగా వుంది" (ఓ మూలుగు)

"బాగున్నాయి వద్ధతులు" (ఓ యీసడింపు)

మాతంగరావు తాజా లంక పుగాకు

చెల్లూరి సీతారాజేశ్వరరావు

చుట్టను వెలిగించి "ఇంట్లోకి రాగానే దానిమీద పడతావేమిటే? వస్తే వచ్చిందిలే! అనలే నా చిట్టితల్లి చదువుతో చిక్కిపోతోంది" అన్నాడు.

కూతురు లోపలికి వెళ్ళిపోడంచూసి "ఇలాగే ముద్దుచేయండి, మొద్దులా తయారవుతుంది." అంది వూడుస్తూ.

వాలేసి, మంచం మీద అడ్డదిడ్డంగా పడుకుంది.

మేడ మీది గది ఆమెకి ప్రత్యేకం. ఆమె తర్వాత సుందరం మద్రాసులో చదువు కుంటున్నాడు. సెలవులకి వచ్చినపుడు అక్కగది తనకిమ్మని పేచీ పెడతాడు. నాగలక్ష్మి కొడుకుని సమర్థి

మాతంగరావుకి కూతురి మీద అభిమానం ఎక్కువ. ఆమె పుట్టాకనే లాయర్‌గా అతడికి గుర్తింపు లభించింది.

కల్పన పుస్తకాలు టేబిల్ మీద గర

స్తుంది. మాతంగరావు పడనిస్తేగా!

నాగలక్ష్మి వెనక పుణుకులు, టీ కల్పన దగ్గరకి పట్టుకెళ్ళింది. "పనిమనిషి రాలేదు. అన్నీ నేనే చేసుకోవా

....కథల పోటీలో కన్సొలేషన్

లాయే!" దీర్ఘం తీసుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

తనని చెయ్యమని కాబోలు!

పడుకునే పెసర పునుకుల పళ్లెం అందుకుని ఉంది. టీకూడా అలాగే అందుకుంది. గ్లాసు మంచంపై ఒలికింది. తెల్లటి దుప్పటి కరాబయింది. కాస్సేపటికి నాగలక్ష్మి అలా వచ్చింది "భానుమతి గారు పేరంటానికి పిలిచారు, వెళ్ళకూడదే...." అంటూ దుప్పటి చూసింది.

"నీ బద్ధకం కూలా? రేపు సంసారం ఏంచేస్తావే? ఏళ్లు వస్తున్నా వివేకం రాపడం లేదు" నాగలక్ష్మి అప్రసన్నంగా వెళ్ళిపోయింది.

సినిమా పత్రిక చూస్తూ పడుకుంది. తొమ్మిదిన్నరయింది. అన్నానికి పిలుపు వచ్చింది. డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గిర అద్దంలో తనని చూసుకుంది! అలసటగా కనపడింది.

ముఖం రుద్దుకోడానికి చలి అడ్డం వచ్చింది. దువ్వెనతో పైపైన దువ్వుకుని, పౌడరు రాసుకొని చీర మార్చుకుంది.

బహుమతి పొందిన కథ

కల్పన పదహారేళ్ళ వయసులో లేకపోయినా పసందైన వయసులో వుంది. అప్సరస, తీగపుతీగ, అందాల భామ వగైరా విశేషణాలు ఆమెకి సరిపోతాయి. మనిషి సన్నగా బద్ధకం లావు! కాలక్షేపం కోసం కాలేజీ చదువు!

అర్ధసంవత్సరం పరీక్షలు వస్తున్నాయి అర్ధరాత్రిదాకా చదువుదామనుకుంది, పుస్తకం అందుకోగానే నిద్ర ముంచుకు వచ్చింది మాతంగరావు వచ్చి లైట్ ఆర్పి, రగ్గు కప్పి వెళ్ళాడు "వెర్రితల్లి" అనుకుంటూ!

అలవాటుగానే అయిదింటికి అలారం మ్రోగింది. కల్పన లేవలేదు. తల్లి పిలుపులతో ఎనిమిదిన్నరకి విసుక్కుంటూ లేచింది.

ఏదో పండుగరోజు! ఇంకా పనులు కాలేదని నాగలక్ష్మి హైరాన పడిపోతోంది. ఆమెకి కంగారు ఎక్కువ. ప్రతి చిన్న పనీ అవుతుందో, అవదోనంటూ చిందులు తొక్కుతుంది.

కల్పనకి లేచినప్పటి నుంచి తన బ్రష్ బట్టలు వగైరా వెతుక్కోవడంతోనే సరిపోతుంది. ఎక్కడిదక్కడ గిరవాటేస్తుంది. దాంతో ఏవస్తువు ఎక్కడ వుంటుందో ఆమెకే తెలియదు. తల్లి బలవంతంవల్ల తలంటి పోసుకుంది.

"వంటయ్యేసరికి ఆ పప్పు రుబ్బియ్యమ్మా? నీకు మీనాన్న గారికి మషాలా గారెలు యిష్టం కదా!" గారెలు ఆమెకిష్టమే! చాకిరీ యిష్టం లేదు! "నాకెలా కుదురుతుందమ్మా! ప్రయివేటు క్లాసు వుంది."

"పండగ రోజున క్లాసులేమిటే?" ఆ చాకిరీ తనకే మిగిలిందన్న ఉక్రోషంతో!

మాతంగరావు రంగంలోకి దిగాడు. "నీలా వానాకాలం చదువనుకున్నావా? అమ్మాయి గ్రాడ్యుయేట్! దానికి పనులు చెప్పక, ఓపిక వుంటే నువ్వుచేసుకో. లేకపోతే మానెయ్యి?"

"తండ్రీ కూతుమా ఒకటి! నేనే ఈ యింట్లో దాసీ మనిషిని! ఎవరి వల్ల పూచిక సాయం లేదు!" నాగలక్ష్మి సణుక్కుంది.

కల్పన హాయిగా మార్నింగ్ షోకి పోయింది, పుస్తకాలు డిఫెన్సు.

రెండు గంటలకి వచ్చింది చదివినంత అలసట ముఖంలోకి తెచ్చుకుని. భర్తకి కూతురికి డైనింగ్ టేబిల్ మీద వడ్డించింది.

"అమ్మడూ! ఏమిటి కావాలో చెప్పుకోవాలి. మీ అమ్మ గారెలు వండితే మహా బాగుంటాయి!" అన్నాడు కొరుకుతూ.

"నాకూ వచ్చుడాడీ, పప్పు రుబ్బి మషాలా కలిపి నూనెలో పడేయడమే!

"వెధవ బుద్ధి పోనిచ్చుకోవు!" నవ్వుతూ కసురుకుంది తల్లి.

నాలుగు రోజులు పోయాక యూనివర్సిటీ పరీక్షల కోసమని వంద రూపాయలు పట్టుకెళ్ళింది. కాని కల్పనకి ఆఫీసురూం ముందు క్యూ చూసి భయం వేసింది. నిలబడే ఓపిక లేదు ఆమెకి. క్లాసుకువచ్చి సత్యవతికి యిచ్చింది. "నీదాంతోబాటు నాకూ కట్టేయి!"

మర్నాడు సత్యవతి ఏడుపుముఖంతో కనిపించింది. "ఏమైందే?" కల్పన అడిగింది.

"నన్ను క్షమించవే! చిన్న పొరపాటు

జరిగింది."
"ఏమిటి?"
"నిన్న ఫీజు కడదామని వెళుతుండగా అమ్మకి ఒంట్లో బాగా లేదని కబురు వచ్చింది. అమ్మకి జ్వరం. ఆ హడావుడిలో వుండగా మాతమ్ముడు వానిటీ బ్యాగ్‌లోని డబ్బు తీసుకుని వుడాయించాడు. వెతికినా కనపడలేదు వెధవ!"
కల్పన ఏమనగలదు?
"ఆ డబ్బు బాధ్యత నాదేననుకో. నెమ్మదిగా యిచ్చుకుంటాను. ప్రస్తుతానికి ఎలాగో కట్టేసుకో!" నెమ్మదిగా చెప్పింది.
ఇవాళే ఆఖరిరోజు ఫీజు కట్టడానికి. క్లాసుమాని యింటికి వచ్చింది. తండ్రి కోర్టుకి వెళ్ళబోతున్నాడు.
నసుగుతూ చెప్పింది.
"పోన్లే. మళ్ళా కట్టు" మరో వంద యిచ్చాడాయన.
నాగలక్ష్మి నోరు నొక్కుకుంది. "డబ్బు దగ్గర ఎంత జాగ్రతగా వుండాలే? ఎవరికో యివ్వడం ఏమిటి"
"దాన్నే మనకు... నువ్వెళ్ళమ్మా?" అన్నాడు.
కల్పన కాలేజీ కెళ్ళింది.
"దీని సోమరితనం ఎలా తగ్గుతుంది?" ఆ తల్లి ప్రశ్న!

ం ం ం

బి జీ

రైళ్లు యిరవైనాలుగు గంటలు తిరుగుతాయి.
బెజవాడ బస్సు స్టాండు ఎప్పుడూ రద్దీగా వుంటుంది.
వాగ్దానాలు సీరియల్‌గా చేస్తాడు రాజకీయనాయకుడు.
వేణు కూడ డిటోరావు. వని, వేణు వేరు వేరు కాదు. వని = వేణు; వేణు = వని. ఇంతకి వేణు ఎవరు.
వేణు బి.ఏ 4. నాలుగో సంవత్సరం చదువుతున్నాడని కాదు. డిగ్రీ వచ్చి నాలుగేళ్లయింది. ఆ డిగ్రీ కాగితానికి రోడ్డుమీద ఎగిరే చెత్త కాగితానికి పెద్ద తేడా కనిపించడంలేదు. అయినా నిరాశ నింపుకోకుండా తాజా వ్రాత పరీక్షలకి, యింటర్వ్యూలకి వెళ్ళి వస్తూనేవున్నాడు.
అలాంటి వేణుకి మెలకువ వచ్చింది. గోడ గడియారం నాలుగు చూపిస్తోంది. లేచి తమ్ముళ్ళిద్దర్నీ లేపాడు. వాసు, సారథి నిద్రనుంచి లేవడానికి గుణిసారు, లైటు వేసి లేపి కూర్చోపెట్టాడు. వాళ్ళిద్దరూ 10వ తరగతే, "చదవండి!" గదమాయించాడు!
తల్లి దగ్గర పడుకున్న బేబీని కూడ లేపి పీధి గదిలోకి తీసుకువచ్చాడు! ఆ పిల్ల ఏడు చదువుతోంది. చదువుకోడానికి ఏడుస్తూంటుంది. అన్న బాధ పడలేక లెక్కలుతీసి "హోం వర్క్ చేసి పెట్టన్నయ్యా" అని, చాపలో తను ఒరిగింది.
ఇరవై లెక్కలు చేసే సరికి గంట పట్టింది.
"పెద్దాడా! పాలకి వెళ్లావురా?" అనసూయమ్మ కేకేసింది.
"వెళుతున్నానమ్మా"
"ఇవాళ ఓ ప్యాకెట్ ఎక్కువ తీసుకురా!"
బీరువాలోని డబ్బు తీసుకుని పాలకి పరిగెత్తాడు! పాలు తెచ్చి వాటిని పాల

కుక్కర్‌లో పోసి కాచాడు! ఫిల్టర్‌లో కాఫీ డికాషన్ తీశాడు! అనసూయమ్మ అప్పుడు లేచివచ్చింది. "నల్లా రావటం లేదు. నూతినుంచి నాలుగు బిందెలు అందుకోరా!"

ఆ నుయ్యి చాలా లోతు. బాల్చీ తెగి పోయింది. గేలంతో దాన్ని తీయడం ఓ పెద్దపని.

"ఏ పని చెబితే దానికే కూర్చుంటా వురా? ముందర కూరలు తీసుకురా! ఇక మీ నాన్నగారు వంటికి నిలవ నియ్యరు."

సైకిలూ కూరల సంచితో బజారుకి బయలు దేరాడు. ఆ సందు చివర చిన్న మార్కెట్టువుంది. ఖరీదు ఎక్కువని అక్కడకొనడు.

మైలు దూరంలో వున్న పెద్ద మార్కెట్‌కి వెళతాడు అక్కడ నాలుగు దుకాణాల్లోను ధరలు వాకబుచేసి అప్పుడు కొంటాడు. కొసరు అడుగుతాడు. ఇదంతా చెయ్యటం వల్ల ఆలస్యమవు తుంది. ఇంట్లో అక్షింతలు తప్పవు.

వేణు యింటికి వచ్చేసరికి పరశురాం లేచి షేవింగ్ సెట్టుతో వున్నాడు. బ్లేడు లేదు. "వేణూ! వేణూ..." చిందులు త్రొక్కుతున్నాడాయన. మిగతా యిద్దరు కొడుకులున్నా వాళ్ళకి పని చెప్పడు.

అసలా ఇంట్లో అందరూ అంతే! వేణుకి పని చెప్పే ధోరణికి అలవాటు పడి వున్నారు! వేణు చెయ్యడానికి అల వాటు పడి వున్నాడు.

'డూడూ బసవన్న'. ఎవరేం చెప్పినా కాదనడు. తర్వాతనడు. ఏ పనికీ వెర వడు! ఇన్ని విధాలుగా యింత చేస్తున్నా అతడి మీద ఎవరికీ గొప్ప అభిప్రాయం లేదు.

"ఉద్యోగం సద్యోగం లేక ఖాళీగా వున్నాడు. చెయ్యడేం?"

పరశురాం పదింటికే ఆఫీసుకి పోతాడు. గుమ్మం దిగేదాకా వేణుకి వూపిరి సలపనివ్వడు.

పదింటికి ఆయన ఆఫీసుకి, మిగతా వాళ్ళు స్కూళ్ళకి వెళ్ళిపోయారు. అన సూయమ్మకి అప్పుడు తెలివి- వచ్చింది. "ఏరా కాఫీ త్రాగావా ప్రొద్దుట్నుంచి."

"లేదమ్మా"

"తెలివి తెల్లారినట్లే వుంది-అడగ ద్దూరా!" నాలుగు యిడ్లెన్ను కాఫీ యిచ్చింది.

ఎల్లుండి యింటర్వ్యూ వుందని గుర్తు వచ్చింది. బాత్‌రూంలో కూర్చుని బట్ట లకి సబ్బు పెట్టుకుంటున్నాడు.

ఇంతలో తల్లి పిలిచింది. "తొందరగా రారా! ఇంటివారు వెల్లవేయడానికి మను షులని పంపారు! ఆ సామాను తీయాలి"

వేణు వేగిరం బట్టలు ఆరవేసుకుని, హాల్లోని గదుల్లోని సామాను తీసి గార్డెన్ లో పెట్టాడు.

వెల్ల వేయడానికి ఓ ముసలి వ్యక్తి వచ్చాడు. మరొకడు కూడా రావల్సిందే నట. పనివుండి ఎక్కడికో వెళ్ళాడట.

ముసలివాడు దగ్గుతూ పని చేస్తు న్నాడు. ఒంట్లో బాగలేదన్నాడు. చీమలా జరుగుతోంది పని.

"ఇలాగయితే ఎన్నిరోజులు వేస్తావు" వేణు అడిగాడు.

"చేస్తున్నాకదా బాబయ్యా!"

వెల్ల వెయ్యడానికి వేణుకూడా సాయ పడ్డాడు. మధ్యాన్నం రెండు గంటలకి

రెండు గదులకీ పైగా అయినాయి.

పని అవడం అనసూయమ్మకి లోపల సంతోషంగా వున్నా పైకి మాత్రం హర్షించలేక పోయింది.

"వాడితో నువ్వు కూర్చుంటే ఎలా గరా? కరంటు పోయినట్లుంది. హెల్పర్‌ని చూడు ముందర! మీ నాన్నగారు తిట్టిపో స్తారు?"

వేణు భోజనం ఏదో అయిందనిపించి హెల్పర్ గురించి నాలుగు వీధులు తిరి గాడు. హెల్పర్ చివరకో పెళ్ళి పంది రిలో దొరికాడు.

"ఇవాళ రావడం కుదరదండి" అన్నాడు మొదట బిరాగ్గా.

మామూలు పడగానే మామూలుగా అయిపోయాడు. "ఇక్కడ పని తెవ ల్లేదు. ప్రొద్దుటనుంచి చేస్తున్నాను!"

వేణు కూడా ఓ చెయ్యి వేసాడు. మరో గంటలో హెల్పర్ వేణుతో కూడా యింటికి వచ్చాడు.

"నిచ్చెన తెండి ఇల్లెక్కాలి. సర్వీసు వైర్ దెబ్బ తింది"

వేణు నిచ్చెన సరఫరా చేశాడు. సాయంత్రానికి దీపాలు వెలిగాయి.

వేణు పెరట్లో మొక్కలకు నీళ్ళు పోస్తున్నాడు.

ఇంట్లోనుంచి ఏదో గలాభా విన పడింది. వేణు కూడ లోపటికి పరిగెత్తాడు. వాసు గాలిపటం కోసం యిల్లెక్కి నిచ్చెన మీద నుంచి పడిపోయాడు. రక్తం వస్తోంది. పరశురాం సరిగ్గా అప్పుడే వచ్చాడు.

"అసలు అంత నిచ్చెన వాడెలా మోయగలిగాడు!"

"వేణు యిందాక బయట వేశాడు" అన్నది అనసూయమ్మ తన తప్పు ఎంత మాత్రమూ లేదన్నట్లు.

వాడు బయట వేసినా నువ్వు లోపల వేయవద్దా అని భార్యని గద్దించలేదు. మరి!

వేణుని తిట్టి పోశాడు! (రు)

నలుగరన్న మాటలకి తల వంచు కున్నాడు! వేణుకి జీవితం అదే నేర్పింది. పరిస్థితులు ఎదిరించటం చెప్పలేదు.

గానుగ గెద్దులా, గాడిదలా ఎంత బరువు మోస్తూన్నా మిగిలేది తిరస్కా రాలు! తిట్లు!

ఇలాగే వెడుతున్నాయి రోజులు! ఎన్నాళ్ళో మరి?

"తిరిగి తిరిగి వచ్చి యిప్పుడా హాస్పటల్‌కి నేను పోలేను! వెధవ సంత తిన్నగా చావరు." పరశురాం విసుక్కు న్నాడు.

ఆ బాధ్యత వేణుమీద పడింది. తమ్ముణ్ణి సైకిల్ మీద ఎక్కించుకుని డాక్టరు వరదరావు యింటికి వెళ్ళాడు.

వరదరావు గవర్నమెంటు డాక్టరయినా యింటి దగ్గరా ప్రాక్టీసు చేస్తూ వుంటాడు. వేణు వెళ్ళిన కాస్సేపటికి ఆయనా వచ్చాడు. "ప్రమాదం లేదుట్ర! కాస్త టీ త్రాగి వస్తానాగు!" అంటూ లోపలకి వెళ్ళాడు!

అర గంటకి కాని రాలేదు!

అప్పటికే పేషంట్ల సంఖ్య పెరిగింది. డబ్బున్న వాళ్ళని పవరున్న వారిని మొదట చూసి, పంపి అప్పుడు వాసు దగ్గరకి వచ్చాడు. బాండేజీ వేసి యింజెక్షను యిచ్చాడు.

వేణు తమ్ముడ్ని తీసుకుని యింటికి బయలు దేరాడు. ఎనిమిది గంటల రాత్రి పొద్దుపుకి చిహ్నంగా వీధి దీపాలు వెల గడంలేదు! రిక్షా వాడు తాగిన నిషాలో గద్దేశాడు.

వాసు క్షేమం, సైకిల్ క్షేమం.

వేణుకి దెబ్బలు తగిలాయి. అలాగే యింటికి చేరుకున్నాడు!

"ఏమిట్రా ఆ బూడిద?" పరశురాం అడిగాడు.

వాసు చెప్పేశాడు.

"పిల్లాడికేం దెబ్బ తగల లేదా?" అనసూయమ్మ వచ్చి వాసుని పరీక్షించింది.

రక్తాలు కారుతూ వేణు ఎదుటే వున్నాడాయె!

"నిద్రలో ఏడుస్తావురా? ఏ కొబ్బరి నూనో రాసుకుని ఏడు!" తండ్రి-తల్లి గదమాయించారు!

సరిగ్గా అప్పుడే భూలోకం దిగాడు. అందరూ అతగాడ్ని ఆహ్వానించడంలో పడిపోయారు.

భూలోకం అనసూయమ్మ తమ్ముడు. కోర్టు పక్షి పన్నెం వచ్చి నప్పుడల్లా అనసూయమ్మకి వెన్నపూస, కొబ్బరి కాయలు పగైరా మోసుకువచ్చి, పనులయ్యేదాకా ఓష్టు వేస్తాడు. అనసూయమ్మ తమ్ముడికి బ్రహ్మ రథం పడుతుంది.

"వేణూ! మామయ్యకి వేన్నీళ్ళు కాచు!" పురమాయింపు.

దెబ్బలు బాధపెడుతున్నాయి. తప్పదు మరి! కాస్సేపటికి వేణు తనకి దెబ్బలు తగిలిన మాట మరచి పోయాడు.

౦ ౦ ౦

ఆ కల్పనకీ, ఈ వేణుకి చుట్టరికం ఏర్పడింది.

3 ముళ్ళు వేశాడు ఆమె మెడలో!

7 అడుగులు నడిచేశారు!

100 ఏళ్ళ భవితవ్యం కోసం.

200 రూపాయిల అద్దింట్లో దిగారు!

౦ ౦ ౦

నో లేజీ

కల్పన కెప్పుమంది.

ఆమెకేం ప్రమాదం జరగలేదు. ఏ దుర్వార్త వినలేదు. శారీరకంగా ఏ దెబ్బ తగల్లేదు.

మనసుకి తగిలింది. మనసు పడ్డ జీవితం మాయమై పోయింది, మనక బారిన బ్రతుకు మిగిలింది.

ఏమైంది?

చదువు పూర్తయింది. ఇంకా చదువు దామని ఆమెకిలేదు, చదివించేదే పాసవు తుందని నమ్మకంలేదు.

"మంచి సంబంధ మమ్మా. ఎప్పటి కైనా నిన్ను ఓ అయ్య చేతిలో పెట్టక తప్పదు. మనం కోరినపుడు మంచి సంబంధాలు వస్తాయా?" అన్నాడు తండ్రి.

వేణుని చూసింది. ఎర్రగా ఆపిల్ పండులా వున్నాడు. బుద్ధి మంతుడిలా వున్నాడు. ఆఫీసరుద్యోగంవుంది.

పెళ్ళికి ఒప్పుకుంది.

పెళ్ళికి స్త్రీ సౌకర్యాలు చూస్తుంది. మగవాడు ఆకర్షణ కొలుచుకుంటాడు. ఈ వ్యాపారంలో ఎవరి లాభాలు వారివి.

మొగుడితో ముద్దుగా కాపురం చేద్దామనుకుంది. సారథి, వాసు చదువుకి యిక్కడికే వచ్చారు.

అనసూయమ్మకి పైకి కనపడని ఏదో రోగం. ఏ పనీ చెయ్యకూడదు. కోడల్ని చూడగానే ఆ రోగం ఎక్కువైంది. వైద్యానికి యిక్కడికే వచ్చింది.

ఈ పటాలాన్ని చూసి కల్పన దడుసుకుంది. మొగుడు ప్లస్ పీక్లానూ! అసలే బద్ధకాలరాణి ఇంత మందికి సేవలా? తప్పలేదు.

తెల్లవారు ఝామున పాలవాడు రాకుండానే అత్తగారు తలుపు కొడుతుంది. ముసలివాళ్ళకి నిద్ర పట్టదేమో! కల్పనకి లేవబుద్ధికాదు. మొగుడు తోస్తాడు. "గట్టిగా బాదుతోంది. బాగోదు"

గది బయటకి వచ్చేసరికి అనసూయమ్మ మంచం మీదకి చేరి "ఏం పాడునిద్రలో! మేమూ కాపురాలు చేశాం! ఇంత విడ్డూరం .. మొగుడితో కులకడానికేబాధ వుండదు. అత్త ముందని చూడగానే వస్తాయి అన్ని జబ్బులూ" సణుగుతుంది.

సమాధానం చెప్పాలనుకుంటుంది. కల్పన. కాని నోరురాదు. అదోరకం భయం.

కాఫీ కాచిస్తుంది అత్తగారికి. ఇంతలో మరుదులు లేస్తారు "వదినా" అంటూ కాకిగోల.

వాళ్ళ అవసరాలు చూడాలి.
ఏమాత్రం తేడా వచ్చినా తల్లికి ఫిర్యాదు. అనసూయమ్మ ఎప్పుడు తిడదామాని వుంటుంది.

సారథి, వాసు ఏడింటికి ట్యూషన్‌కి పోతారు. అప్పట్నుంచి అత్తగారి పూజా, స్నానం కార్యక్రమాలు.

అవి చూస్తూనే టిఫిన్ ప్రయత్నాలు చెయ్యాలి-భర్త వెళ్ళిపోతాడు.

మొగుడ్ని పంపేసరికి తొమ్మిది.

"ఇంకా వంట మొదలు పెట్టడం లేదా? పిల్లలు వచ్చేస్తారు" అనసూయమ్మ హెచ్చరిక.

ఏదోలా చేస్తే కాదు మడిగా చెయ్యాలి. అప్పటికి బాయిలర్ ఆరి వుంటుంది.

చన్నీళ్ళే చెయ్యాలి అర్జంటుగా.

అనసూయమ్మ గుప్పెడు మందులూ, గ్లాసుడు ఓవల్‌టీన్ తాగి వంటింటి పెరడు గుమ్మంలో భగవద్గీత పుచ్చుకుని కూర్చుంటుంది. ఆ గీతం చదవదు, కోడలు చేస్తున్న వంటమీదే వుంటుంది దృష్టి.

సారథి వాసు తయారు. కంచాలకి రెడీ. వాళ్ళకేం చేసినా నచ్చదు. తిప్పలు-అసంతృప్తి.

"వదిన వంట బాగోదమ్మా!"

"అలా పెంచారు నాయనా! అది మనఖర్మ" అనసూయమ్మ కామెంటు.

రవరవ లాడినా కల్పన ఏం చెయ్యలేదు! బాగోలేదని గుణిసిన వెధవలు కంచెడూతిని కాలేజీలకి పోతారు. "నహించని వాళ్ళు వదిలెయ్యరేం?" అనుకుంటుంది.

అత్తగారికి ఏదో స్పెషల్‌గా తయారు చెయ్యాలి. కల్పన చేస్తున్నంత సేపూ అదిలిస్తూ వుంటుంది. అది తన హక్కను కుంటుంది ఆవిడ!

అనసూయమ్మ సుష్టుగాతిని, రోగాల

నోసారి తలచుకుని గుర్రు పెడుతుంది.

ఇంతలో దాసీది తయారు. అది వెళ్ళేసరికి అత్తగారి నిద్ర మాయం.

“వంటి క్రిందకి ఏదైనా వుందబే, ఈ రోగం వచ్చినప్పటి నుంచి ఏమీ అన్నం ఎక్కడం లేదు!”

వేడి వేడిగా ఏదో తయారుచేసి పెట్టాలి.

అప్పటికి రెండు దాటుతుంది. భోజనం చెయ్యగానే కల్పనకి నిద్ర పోవాలని వుంటుంది. కాని అనసూయమ్మ పడనీయదు. ఏదో పురమాయిస్తుంది.

చెయ్యక తప్పదు. సాయంత్రం అవుతుంది. మరదులు రెడీ, వచ్చేటప్పటికే టిఫిన్ చేసి వుండాలి. లేకపోతే చిందులు తొక్కేస్తారు.

పనులన్నీ అయ్యేసరికి రాత్రి పది. అప్పుడు గదిలోకి వెళ్ళడం! మంచం మీద వ్రాలితే ‘అమ్మయ్య’ అనిపిస్తుంది.

పరుగెత్తి మంచినీళ్ళు త్రాగినప్పుడు లాంటి అనుభూతి—కాని ఆమెకి రోజూ ఓ యుగంలా గడుస్తోంది.

“పిళ్ళని వంపేయండి” మొగుడు చీర సవరిస్తున్నప్పుడు మురిపెంగా అడుగుతుంది.

“అలా ఎప్పుడూ మాట్లాడకు. అమ్మ నొచ్చుకుంటుంరి. ఆమె ఏదో వంట్లో బాగా లేక వచ్చింది”

మొగుడి మాతృ భక్తికి ఏపగింపు కలిగేది. “నేను ఎలా పోయినా ఫర్వా లేదు. అమ్మ ముఖ్యం”

ఏడుపు ఛూపించేది.

ఫలితం సున్న.

మొగుడితో ఝాం ఝాంగా సంసారం చెయ్యాలని కన్న కలర్ కలలు కరిగి పోయాయి.

మొగుడు వంటరిగాలేడు. పటాలంతో వున్నాడు. తను గౌరవమైన దాసీమనిషి. యిరవై నాలుగు గంటలూ చాకిరీ! చేసిన దానికి మెప్పు గిప్పులేదు. తిట్లు తప్ప!

శాంతి ఎప్పుడు? విశ్రాంతి ఎప్పుడు!

పెళ్ళి ఆమెకి చేదయిన తీపి పాటలా తయారయింది. మోసపోయాననుకుంది.

చుట్టంచూపుగా తల్లీ తండ్రి వచ్చారు. వారికి చెప్పుకుంది ఏడుస్తూ “నేను వుండ లేనమ్మా!”

“ఏమ్మా! ఏమైంది-అతడు తిన్నగా చూడటం లేదా?” మాతంగిరావు ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

“ఆయన దేముడే నాన్నా” అంటూ చాకిరీ బాధ చెప్పుకుంది.

అంతావిని “కొన్నాళ్ళు మనింటికి రామ్మా” అన్నాడు.

కొన్నాళ్ళు....తర్వాత మళ్ళీ యిక్కడికి రావల్సిందేగా! లాభంలేదు. సుఖపడి కష్టపడలేను. రానంది.

“సర్లే కొన్నాళ్ళు ఓపికపట్టు” అంది నాగలక్ష్మి దాటవేస్తూ. కాపురం చెరిపి కూతుర్ని తీసుకుపోలేరు కదా!

ఆ ఓర్పే ఎంతకాలం?

క్యాలండర్లు తిరుగుతున్నాయి.

కల్పనలో మార్పులేదు. మాలిమి కాలేదు జీవితం!

నిరాశా.... నిట్టూర్పులూ!

○ ○ ●

నోబిజీ

“భలే! భలే” అనుకున్నాడు మొదణ్ణ

వేణు.

హఠాత్తుగా పెద్ద ప్రయివేటు కంపెనీలో రెండువేల జీతంతో వుద్యోగం. తర్వాత అందాలభామ కల్పనతో యాభై వేల కట్నంతో పెళ్ళి!

రెండూ వూహించని సంఘటనలు. పాలేరు ప్రభువయ్యాడు. ఇంటా బయట గౌరవాలు! వి. ఐ. పి.

"ఛ...ఛ...." అనుకున్నాడు తర్వాత.

ఎంచేత? బొంగరంలా తిరిగే మనిషికి బంధం వేసినట్లయింది. విశ్రాంతితో ముఖం మొత్తుతోంది.

కంపెనీలో కూడ పెద్ద పనివుండదు. పచ్చ యింకు సంతకాలూ, పెద్దబాసుకి ఫోన్‌లో సమాచారం చెప్పడం అంతే. గుమస్తాలు, జవానులు, అతన్నేం చెయ్యనివ్వరు.

కుర్చీలో ఈజీగా కూర్చోవడం రాత్రి దాకా! వేణుకి పుస్తకాలు చదివే అలవాటు లేదు పెద్దగా.

కాలక్షేపం పెద్ద సమస్యయింది. టీవి ముఖం మొత్తుతోంది. టీవి వెంట టీవి, రుచి తెలిడం లేదు.

ఇంటి దగ్గరయినా ఓజీగా వుందామంటే పొసగడం లేదు. కల్పన అన్నీ ఒంటరిగా చేసుకోలేక పోతోంది.

ఏదైన చెయ్యబోతే తల్లి అడ్డేస్తుంది.

"నీకెందుకు రా నాన్నా! అది చేస్తుందిలే! ఆఫీసు పనితో అలసిపోయి వస్తావు. ఇంటి దగ్గరయినా కొంచెం స్థిమితపడు. అన్నీ నువ్వే చేస్తే దానికి లోకువయి పోతావు."

అనసూయమ్మ లాలనగా చెబుతుంది. పటపట, మొద్దు అన్న పెద్ద కొడుకునే ఆవిడ యిప్పుడు ప్రయోజకుడం టోంది. మావాడిది అఖండ జాతకమని చెబుతుంది. అనేక విధాల పొగుడుతుంది. ఆవిడేమిటి ఇంట్లో అందరూ అంతే వేణు గుడ్ లుక్స్ కోసం తాపత్రయ పడతారు.

కారణం. వేణు డబ్బు సంపాదిస్తున్నాడు. హోదా వుంది అవి చాలు! లోకానికి కావల్సింది వెలుగు!

బెడ్ కాఫీ మంచం దగ్గరకే వస్తుంది. పేపరు చూస్తాడు. తర్వాత చేసే పని కనిపించదు, పడుకుందామంటే నిద్రా పట్టదు. ఆఫీసుకెళ్ళేదాకా అక్కడా యిక్కడా కూర్చోవడం.

ఇలా కాదని ఓసారి కూరల కోసం మార్కెట్‌కి బయల్దేరాడు కాలక్షేపంగా వుంటుంది.

ఇది పెద్దబాస్‌కి ఎలాగో చేరింది.

వేణుని పిలిచాడాయన!

"మీరు గోనీ పెట్టుకుని ఆఫీసుకి వస్తే ఏమవుతుంది?"

పనిగట్టుకు పిలిచి యిలాంటి వెర్రి ప్రశ్నలు వేస్తాడేమిటని నిర్ఘాంతపోయి "నవ్వుతారు సార్" అన్నాడు పైకి.

"ఆపని యిప్పటికే జరిగింది. ఇంకా మన కంపెనీని నవ్వులపాలు చేయకండి. కూరలకి, చేపలకి మార్కెట్టుకి పోయి లోలెవెల్‌లో ప్రవర్తించకండి. జవాన్లున్నారు కదా! వాళ్ళని వుపయోగించుకోండి. ఇలాంటి సందర్భాలు మరలా రాకూడదని ఆశిస్తున్నాను!"

"యస్సార్!"

"బయటకూడ మీరు హుందాగా వుండాలి."

అలాగే కష్టపడి మెయిన్‌టైన్ చేస్తున్నాడు. ఇల్లు-ఆఫీసు. కొత్తగా క్లబ్బుకి వెళ్ళడం నేర్చుకున్నాడు.

సరదాగా పేకాట మిగతా వ్యసనాలనీ జత చేసింది! మందు .. అర్ధరాత్రి దేవదాసులా కొంపకి!

"నీకిలాంటి పాడు బుద్ధులు పుడుతున్నా యేంరా?" అనసూయమ్మ చివాట్లతో ఆగకుండా మొగుడ్ని పిలిచింది.

"భేష్... మంచి లక్షణాలే అబ్బుతున్నాయి! నాలుగు డబ్బులు చేరగానే విర్రవీగిపోక! నీకంటే పెద్ద ఉద్యోగస్తులే వళ్ళు దగ్గర పెట్టుకుని వుంటున్నారు, నీకేం పొయ్యేకాలం మరి?"

వరుసరాం నాలుగక్షింతలువేసి, జీతం రాగానే తల్లికిచ్చేలా ఏర్పాటు చేశాడు (భార్యకి)

అనసూయమ్మకి శాశ్వతస్థానం. సంపాదనకి కొడుకూ, చాకిరీకి కోడలూ!

డబ్బు అడక పోవడంతో పెందరాళే యింటికి రావల్సివస్తోంది.

పనిలేని మంగలితను!

వెనకటి రోజులే బాగున్నాయని పిస్తోంది. బంతిలా తిరిగేవాడు. పని! పని... ఇప్పుడు చేద్దామన్నాలేదు.

తగిన పనిలేక లావెక్కిపోతున్నాడు. వేణు మాటి మాటికి బరువు చూసుకుంటున్నాడీమధ్య. గుండె గుబేల్ మంటోంది. తిండి దగ్గర జాగ్రత్తగా వుందామన్నా కుదరడంలేదు. తల్లి కొసరి కొసరి తినిపిస్తుంది. ఆఫీసులో ఏవో పార్టీలు!

"మనిషికి తగినంత పనివుండాలి. కాదు వూపిరి తిరగని పనివుండాలి. అప్పుడే ఆరోగ్యం! మనసు కోతిలాంటిది. ఖాళీ మీద అనేక చెడ్డలకి దారితీస్తుంది!" అనుకునేవాడు!

వుద్యోగంమారితే బాగుండును. పెద్ద వుద్యోగాలు అంత త్వరగా దొరుకుతాయా? చిన్న వుద్యోగంకేసి అతడు పోతానన్నా యింట్లోవారు, బయటవారు పోనీయరు. "నీకేమైనాపిచ్చా?" అంటారు.

. ఆ రోజు రాత్రి భోజనంచేసి మంచం ఎక్కాడు. కల్పన కొద్దిగా మూలుగుతోంది.

"ఏం కల్పా?"

"కాళ్లనొప్పి!"

వేణు లేచి కూర్చుని భార్య కాళ్లు నొక్క సాగేడు. కల్పన భారతీయ స్త్రీ. సీతా, సావిత్రుల వారసురాలు.

"ఛ....ఛ... అదేంపని-లేవండి" విదిలించుకుంది.

"నొక్కితే తగ్గిపోతుంది కల్పా" అతడికి తృప్తిగావుంది.

కల్పన ఒప్పుకోలేదు. లేచి మంచం పట్టిమీద కూర్చుంది. "నేను పని చెయ్యలేక ఏడుస్తుంటే, 'లేదని మీగోల. త్వరలో మీ కోరిక తీరుతుందిలెండి!"

"ఎలా?"

"మనం ముగ్గురం అవుతున్నాం."

"ముగ్గురవడం ఏమిటి? లెక్కల మాస్టారిలా మాట్లాడక!"

కల్పన కిసుక్కున నవ్వింది. "ఉత్త ట్యూబ్‌లైట్-మీరు తండ్రి కాబోతున్నారు. ఇంకా అర్థంకాదేమో - అబ్బాయిగారికి యువరాజో, యువరాణీయో వస్తారు."

వేణుకి సంతోషం-కాని సందేహం. "వాళ్లు వస్తే నాకెలా పని తగులుతుంది?"

"ఎత్తుకుని తిప్పుదురుగాని."

"మా అమ్మ వాళ్ళని వదులుతుందా?"

"అయితే మీరు కొన్నాళ్లు ఓర్పు వహించక తప్పదు."

"ఎన్నాళ్ళు?" వేణు నీరసంగా ప్రక్క మీదకి చేరపడుకున్నాడు.

కాలం దొర్లుకుంటూ పోతోంది. వేణు ఆశ తీరే రోజు యింకా తెరచాటునే వుంది. అశాంతిగా బ్రతికేస్తున్నాడు. తృప్తినివ్వని జీవితంలో ఎన్ని వున్నా ఒకటే!

తృప్తి ఉప్పులాంటిది.

రుచిని యిస్తుంది. వేణుది అతడి దృష్టిలో "ఉప్పులేని కూరే!" ఎవరికైనా బాధ చెప్పుకోడానికి లేదు. నవ్వేస్తారు.

తీయటి బాధలుంటాయని తెలియదు తనకి తానే సానుభూతి చూపించుకుంటూ కాలక్షేపం చేస్తున్నాడు.

రోజులు-వారాలు - సంవత్సరాలు..

అలా....అలా ముందుకు పోతున్నాడు. కోరిక తీరడంలేదు, అక్కడే వుంది. అశాంతిగానే వుంది.

o o o

మేడీజీ

కథనం అయిపోయింది. అర్థమైన వాళ్ళుయిది చదవనవసరం లేదు. ఇది కొనమరుపు కాదు. కొసరు మాత్రమే, నారికేళ పాకాలు రుచించవు కాబట్టి, అరటి పండు ఒలిచి యిచ్చేయడం, అందుకే అనుబంధంగా గైడ్!

సోమరి కల్పనకి తిరుగు లేని పని,

కష్టపడే వేణుకి సోమరి తనం!

వారు కోరుకోని విధంగా జీవితాలు మలుపు తిరిగాయి. అనుకున్నది ఒకటి. అశాంతి పొడిగింప బడుతోంది. అంతా ఒకవైపు దారి. ఇష్టమున్నా లేకున్నా అందులోనుంచే పోవాలి.

అంటే జీవితం ఒక లాటరీ!

ఏ ప్రయిజు వస్తుందో, రాదో తెలియదు.

టిక్కెట్టు కొనుక్కుని ప్రారంభిస్తున్నాం. లాటరీలో ప్రయిజు వచ్చిన వాడు సంతోషంగా మరోసారి టిక్కెట్టు కొంటుంటాడు.

రాని వాడు ఆశావహంగా బహుమతి రావాలని కొంటుంటాడు!

ఇద్దరు ప్రోత్సహిస్తున్నారు.

జీవితంలో నలిగి పోతున్నవారూ, లాభాలు పిండుకుంటున్న వారూ కాలం వెంబడి పయనిస్తూనే వున్నారు.

కాలం వారిని ముందుకు నెట్టుతోంది. ఇక్కడ ఆశమాత్రమే టిక్కెట్టు. కోరుకున్న జీవనం బహుమతి కావాలని.

జీవితం నిండా చిన్న చిన్న లాటరీలు ఉద్యోగం, ఉత్సాహం, [illegible] నిట్టూర్పులు.

ఈ రకం ఉత్కంఠతతో ఈ స్రవంతి సాగిపోతుంటుంది. ఈ తపన బ్రతుకు యొక్క పునాది. ఈ కనిపించని పునాదే పురోగమనానికి కారణం

అంచేత జీవితం ఒక జూదం ఏ క్షణం బోయీ పని చేయిస్తుందో ఏ క్షణం పల్లకీ ఎక్కిస్తుందో తెలవదు.

అంతా బహుమతిలో వుంది.

సాధించాలని అందరికీ ఆశ, ఆశంస. అభిలాష.

"కర్మణ్యేవా........" అంటోంది భగవత్ గీత. ప్రయత్నమే నాది ఫలితం ఎలా వున్నా సరే!

ఆ సంస్కృతికి మనం వారసులం! ✽